

מאמירה סתם, שפתיב (שמות כד) ואל משה אמר עלה אל ה'. אמר, לא כתוב מי אמר. אף פאן ויאמר סתם, ולא כתוב מי אמר.

אמר רבי יוסי, משמע שפתיב ויצעק אל ה' ויורהו ה' עץ, מפאן משמע ויאמר, ומשמע מי אמר דבר זה. לקול ה' אלהיך? לקולי ה'יה צריך להיות! אלא לאותו קול שנקנסו בו.

אמר רבי אבא, אחר שהתגלה בהם רשם הקדוש, נכנסו בשני חלקים קדושים, כמו שנאמר, וכיון שנקנסו בשני אלה, נכנסו בשני החלקים האחרים הללו, שפאשר יעלו בשני האחרים הללו, יתחברו באלה ולא ימנעו הברכות, ולכן באלה מגיעות הברכות ומשום כך באלה מגיעים עד המלך הקדוש.

וממקומו של הפתיב נשמע הדבר, שפתיב ויאמר אם שמוע תשמע. ויאמר - זה המלך הקדוש. ומה אמר? אם שמוע תשמע לקול ה' אלהיך, כמו שנאמר כי ה' אלהיך אש אוכלה הוא - זו כנסת ישראל. והישר בעיניו תעשה - זה צדיק. והאזנת למצותיו - זה נצח. ושמרת כל חקיו - זה הוד. כיון שנקנסו באלה, הרי הגיעו למלך הקדוש. אחר כך מה פתיב? כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך פי אני ה' רפאך. פי אני ה' - זה המלך הקדוש.

נשמע, שכל מי ששומר את הרשם הקדוש הזה, ממנו עולה עד המלך הקדוש העליון. מה משמע? משמע אותם שנים שהתכנס בהם הדרע, ושמן משחת קדש, ששופכים אותו בפני האמה, ועל זה נקשרו כאחד, והמלך העליון עליהם, ונקשרו בו ועל כך, מי שנקנס בשני אלה

אמר, שמעינן (נ"א משמע) אמירה סתם, מאמירה סתם. דכתיב, (שמות כד) ואל משה אמר עלה אל יי'. אמר, לא כתיב מאן קאמר. אוף הקא ויאמר סתם, ולא כתיב מאן קאמר.

אמר רבי יוסי, משמע דכתיב, ויצעק אל יי' ויורהו יי' עץ, מהקא משמע ויאמר, ומשמע מאן אמר מלה. לקול יי' אלהיך, לקולי מיבעי ליה. אלא לההוא קול דעאלו ביה.

אמר רבי אבא, בטר דאתגליא בהו רשימא קדישא, עאלו בתרין חולקין קדישין, פמה דאתמר, וכיון דעאלו באלין תרין, עאלו באלין תרין חולקין אחרנין, דכד יסתלקון באלין תרין אחרנין, יתחברון באלין, ולא ממנעי ברפאן, ובגין כך, באלין מטו ברפאן, (ובגין כך באלין מטו) עד מלפא קדישא.

ומאתריה דקרא אשתמע מלה, דכתיב, ויאמר אם שמוע תשמע. ויאמר: דא מלפא קדישא. ומאי קאמר, אם שמוע תשמע לקול יי' אלהיך, פמה דאת אמר (דברים ד) פי יי' אלהיך אש אוכלה הוא, דא פנסת ישראל. והישר בעיניו תעשה: דא צדיק. והאזנת למצותיו: דא נצח. ושמרת כל חקיו: דא הוד. כיון דעאלו באלין, הא מטו למלפא קדישא. לבתר מה פתיב, כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך פי אני יי' רפאך. פי אני יי': דא מלפא קדישא.

אשתמע, דכל מאן דנטיר להאי רשימא קדישא, מניה סליק עד מלפא קדישא עלאה. מאי משמע. משמע אינון תרין, דאתכנש בהו זרעא, ומשח רבות קדשא, דשדיין ליה בפום אמה, (ועל דא) אתקשרו כחדא, ומלפא עלאה עלייהו,